

PIETER DEN OUTER, GEB
1923

2011

Ik ben net zo oud als mijn handen, maar niet als mijn tanden. Mijn neus en mijn oren zijn gelijk geboren. In Rotterdam ben ik opgegroeid als zoon van een

waterstoker. Nu woon ik al weer 40 jaar in Nieuwerkerk. Ik trouwde met het mooiste meisje van Overschie. We kregen 5 kinderen, ze kwamen allemaal op het licht af, een zoon en 4 dochters. Ik kreeg een baan bij Willem Schotte, het hydraulische hijs- en sloopbedrijf op de 's Gravenweg 13. Dhr. Schotte woonde ook op de Korte Ka, net als ik in die tijd.

Ik kon in een diensthuis op de 's Gravenweg gaan wonen, vlak bij de Rode Leeuw. Schotte had ook een oldtimermuseum, een autostal vol met 105 auto's die ik repareerde. Er was eens een auto uit 1896 die nog aandrijfkettingen had, maar die waren eraf, dus heb ik ze zelf gemaakt. Ieder jaar reden we een oldtimer rit door de omgeving.

Ik had veel diploma's op technisch gebied en heb zelfs een hydraulische ijzerknipschaar uitgevonden voor sloopwerken. Ik deed het onderhoud van de kranen die door het hele land stonden. In de goede tijd had Schotte wel 80 man personeel, waar we altijd veel lol mee hadden. Na 40 jaar trouwe dienst ben ik geridderd. Na mijn pensioen ging ik nog vaak sleutelen aan die oude auto's. Er zijn er veel van verkocht.

Nieuwerkerk was altijd in tweeën verdeeld, het oude dorp en de 's Gravenweg, waar veel boeren woonden. Ook de bevolking was anders, wij 's Gravenweggers waren natuurlijk veel intelligenter (grapje).

Ik heb altijd fijn in Nieuwerkerk gewoond.

Ik was lid van zangvereniging 'Nieuw leven' in Nieuwerkerk, we deden aan wedstrijdzingen en zo werden wij de excellent zangers.

In de oorlog in 1942 woonde ik nog bij mijn ouders en moest op 18 jarige leeftijd als dwangarbeider in een wapenfabriek naar Duitsland en kwam pas na de bevrijding terug. Ik heb veel meegemaakt, maar dat zal ik in een apart verhaal wel vertellen.

DE POES

Rondom ons heen waren sloten, waar ik veel in viste. De poes wist het al, die zat vaak te wachten, totdat ik mijn hengel uitgooide en hem een gevangen visje gaf.

We hadden in de buurt eens een pyromaan, die steeds houten schuurtjes in brand stak. Ik was bang dat hij ook onze schuur te pakken zou nemen, dus had ik 's nachts een touwtje gespannen, die vastzat aan een zinken emmer met rommel erin. Ik lag in bed en die vechtende krolse katten gingen te keer! Onze kat was net geopereerd met een vette rekening, dus wilde ik die katers wegjagen. Ik ging in mijn onderbroek naar buiten en viel over de draad, een herrie en gerinkedekinkel van die emmer, zodat de hele familie voor het raam stond te lachen, toen ik daar op de grond in mijn onderbroek lag te spartelen.

Momenteel ga ik ook om de veertien dagen naar de verhalenclub op dinsdagmorgen in de Batavier. Iedereen kan daar zijn verhaal kwijt, het zou eigenlijk eens opgeschreven moeten worden. Ik vind het heerlijk, ik ben een kletskaus en neem mensen graag gekshe- rend in de maling

Warm eten doe ik hier in de Meander, gezellig met elkaar om de tafel, de een weet dit en de ander weet dat. Helaas zit mijn vrouw in een gesloten afdeling, ze is in de war.

Zelf woon ik in een van de aanleunwoningen van het zorgcentrum.

Mijn benen willen ook niet meer zo ik wil, dus voor verre afstanden rij ik in een scootmobil. Stilzitten doe ik niet veel, ik heb graag mensen om me heen.

Links Pieter den Outer en Willem Schotte. Rechts Pieter den Outer en een onbekende